

Kiếp Trước Kiếp Sau

Bạn hỏi mình : Có kiếp trước hay không?

Sao mỗi con người sanh ra lại khác nhau đến thế? Có kẻ đẹp kẻ xấu. Có người khôn người ngu. Có đứa sang đứa hèn. Nhưng bạn ơi, xấu - đẹp, khôn - ngu, sang - hèn ... là do bạn nhìn nó như vậy. Chứ bản thân mỗi người đều là mỗi tuyệt tác đầy thôi. Máu ai cũng đỏ. Nước mắt ai cũng trong. Trái tim ai cũng đập. Sự phân biệt đến do bạn nhìn như vậy.

Bạn lại hỏi mình : Có kiếp sau hay không?

Mình mới hỏi lại : Bạn cần kiếp sau để làm gì?

Để thấy người sống thiện được đền đáp, người tội lỗi bị dầu sôi, người tu đạo được giải thoát.

Nhưng bạn ơi, đâu cần tới kiếp sau. Nhân quả nhãn tiền. Chỉ do bạn không thấy.

Bạn có bao giờ nhìn sâu vào cuộc sống. Người có lòng Từ, khuôn mặt sẽ dịu nhẹ bao dung, vòng tay sẽ ân cần rộng mở. Kẻ thủ ác, trong tim chứa đầy lửa dữ. Tự đốt mình, đâu cần địa ngục xa xôi. Đôi mắt láo liên, hằn những đường gân máu. Luôn cau mày, luôn nhúc nhối thân tâm.

Ai xúc nước hoa, người sẽ thoang thoảng hương thơm. Trái tim ai đẹp sẽ lung linh như vàng trắng ánh.

Và bạn ơi, phút giây này hạnh phúc. Được mỉm cười, được chiêm ngắm đổi thay. Tìm cầu chi nữa quá khứ vị lai. Chẳng nơi nào đẹp như bây giờ hiện tại. Cảnh sen trắng đang rưng rưng trong nắng. Bụi mỉm cười lấp lánh đóa Vô Ưu.

" Đừng bao giờ giữ lại một cái gì mà chờ cơ hội đặc biệt cả.

Mỗi ngày sống đã là một cơ hội đặc biệt rồi!"

Tôi suy đi nghĩ lại câu nói này, và nó đã thay đổi cuộc đời tôi. Hiện nay tôi đọc sách nhiều hơn trước và bớt dọn dẹp nhà cửa. Tôi ngồi trước mái hiên mà ngắm cảnh chứ không buồn để ý đến cỏ dại mọc trong vườn. Tôi dành nhiều thì giờ cho gia đình và bạn hữu hơn là cho công việc. Tôi hiểu rằng cuộc đời là những cảm nghiệm mình cần phải nắm. Từ ngày ấy, tôi không còn cất giữ một cái gì nữa.

Tôi đem bộ ly pha lê ra sử dụng mỗi ngày; tôi mặc áo mới để đi siêu thị, nếu mình bỗng thấy thích. Tôi không cần dành nước hoa hảo hạng cho những ngày đại lễ, tôi xúc nước hoa khi nào mình thấy thích.

Những câu chữ như "một ngày gần đây" và "hôm nào" đang bị loại khỏi vốn chữ của tôi. Điều gì đáng bỏ công, thì tôi muốn xem, muốn nghe, muốn làm ngay bây giờ.

Tôi không biết chắc là vợ của bạn tôi hẳn sẽ làm gì nếu cô ấy biết trước rằng mai đây mình không còn sống nữa. (một ngày mai mà tất cả chúng ta xem thường) Tôi nghĩ rằng cô ấy hẳn sẽ mời mọi người trong gia đình, mời bạn bè thân thích đến. Có thể cô sẽ gọi điện thoại cho vài người bạn cũ và làm hòa hay xin lỗi về một chuyện bất hòa trước đây. Tôi đoán rằng cô ấy sẽ đi ăn các món Tàu (vì cô rất thích ăn đồ Tàu!)

Chính những chuyện vặt vãnh mà tôi chưa làm khiến cho tôi áy náy, nếu tôi biết rằng thì giờ tôi còn rất có hạn. Tôi sẽ rất áy náy vì không đi thăm một vài người bạn mình cần phải gặp mà cứ hẹn lần hồi.

Áy náy vì không nói thường hơn với những người thân của mình rằng mình yêu thương họ.

Áy náy vì chưa viết những lá thư mà mình dự định 'hôm nào' sẽ viết.

Giờ đây, tôi không chần chờ gì nữa, tôi không hẹn lại và không cất giữ điều gì có thể đem lại niềm vui và nụ cười cho cuộc sống chúng tôi. Tôi tự nhủ rằng mỗi ngày là một ngày đặc biệt. Mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi phút đều đặc biệt cả.

Nếu bạn nhận được thư này, ấy là vì có một ai muốn điều hay cho bạn, và vì bạn cũng có quanh mình những người bạn quý yêu.

Nếu bạn quá bận đến độ không thể dành ra vài phút gửi đến cho ai khác và tự nhủ: " mai mốt tôi sẽ gửi" thì mai mốt đó có thể là một ngày thật xa hoặc là bạn không bao giờ gửi được.